

19.3.2009

Dnro 391/4/08

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Jukka Lindstedt

Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteeri Astrid Geisor-Goman

AIKAISEMPI TOIMINTA EI OIKEUTA POLIISIA TIEDUSTELEMAAN HENKILÖTIETOJA

1

KANTELU

A arvosteli eduskunnan oikeusasiamiehelle 30.1.2008 osoittamassaan kirjeessä Espoon kihlakunnan poliisiviranomaisten menettelyä henkilöllisyyden selvittämistä, henkilöntarkastusta ja voimankäyttöä koskevassa asiassa.

A kertoi, että hän oli tulossa miesystävänsä kanssa kaupasta kun kaksi siviilipukuista poliisia käveli häntä kohti ja pyysi häntä näyttämään henkilöllisyyspaperinsa. A oli tiedustellut syytä henkilöllisyyden selvittämiseen, jolloin toinen poliisi oli ottanut häntä kädestä kiinni ja laittanut hänelle käsiraudat sekä suorittanut henkilöntarkastuksen. Seuraavaksi poliisi oli kovaäänisesti tiedustellut "mitä huumeita olette nauttineet". Tämän jälkeen A vietiin poliisiautoon sakottamista varten, koska hän oli poliisin mukaan lyönyt poliisia ja yrittänyt karata. A:n mielestä poliisi oli julkisesti nöyryyttänyt häntä ja käyttänyt liiallisia voimakeinoja.

3

RATKAISU

3.1

Henkilöllisyyden selvittäminen

Komisario X:n selvityksen mukaan poliisi suoritti siviiliasuisena 29.1.2008 Espoon Leppävaaran Läckitorin alueella yleisen järjestyksen ja turvallisuuden valvontaa sekä huumausaineen katukaupan torjuntaa. Poliisilla oli omiin havaintoihinsa ja poliisille tullessiin ilmiantoihin perustuen tieto, että valvontaoperaation kohteena oleva alue oli muodostunut huumeiden levitys- ja käyttöpaikaksi. Poliisilla oli tiedossa, että kyseisellä paikalla välitetään huumaavia lääkkeitä ja varsinaisia huumausaineita. Aineita myytiin pienissä erissä siten, että myyjien tukikohtina toimivat lähistöllä sijaitsevat asunnot tai lähistölle pysäköidyt autot. Alueen kauppiaat ja asukkaat olivat toistuvasti vaatineet poliisilta toimenpiteitä tilanteen rauhoittamiseksi.

Vanhemmat konstaapelit Y ja Z kertovat selvityksessään huomanneensa katuvalvontaa suorittaessaan kahden henkilön kävelevän Vallikatua pitkin ja menevän läheiseen kauppaan. Näistä kahdesta henkilöstä miespuolinen muistutti B:tä ja naispuolinen A:ta, jotka kummatkin ovat olleet aikaisemmin tekemisissä poliisin kanssa huumausaineisiin liittyen. Henkilöitä ei kuitenkaan tunnistettu varmuudella, joten konstaapelit päättivät selvittää kyseisten henkilöiden henkilöllisyydet poliisilain 10 §:n mukaisesti.

Poliisilain 10 §:n mukaan poliisimiehellä on yksittäisen tehtävän suorittamiseksi oikeus saada jokaiselta tiedot tämän nimestä, henkilötunnuksesta tai sen puuttuessa syntymäajasta ja kansalaisuudesta sekä paikasta, josta hän on tavoitettavissa.

Oikeuskirjallisuudessa on katsottu, että poliisilain 10 §:n säännös voi tulla sovellettavaksi esimerkiksi poliisin valvontatoiminnassa. Lainkohdassa käytetty sanonta "yksittäisen tehtävän suorittamiseksi" osoittaa, että henkilötietojen tiedustelemiseen tulee olla perusteltu syy. Säännöksen nojalla poliisi ei saa ratsianomaisesti esimerkiksi tarkistaa kaikkien alueella olevien henkilöllisyyttä. Epäilty rikos on tietenkin hyväksyttävä syy tarkistaa niiden henkilöllisyys, joilla saattaa olla yhteyttä rikokseen taikka jotka ovat saattaneet tehdä sitä havaintoja (Helminen–Lehtola–Virolainen: Esitutkinta ja pakkokeinot, 2005 s. 519–520).

Poliisilain 10 §:n yksityiskohtaisissa perusteluissa (HE 57/1994 vp) todetaan, että ehdotuksessa käytetty sanonta "tehtävän suorittamiseksi oikeus saada" tarkoittaisi ainoastaan käsillä olevaa konkreettista tehtävää, eikä loisi poliisimiehelle yleistä oikeutta saada kaikkien henkilöiden henkilötietoja. Poliisimies suorittaa tarveharkinnan kussakin tapauksessa itsenäisesti.

Perustuslakivaliokunnan lausunnossa (PeVL 15/1994 vp) todetaan, että poliisilakiehdotuksen 10 §:n mukainen velvollisuus henkilötietojen antamiseen on kovin laaja. Velvollisuuden pitäisi täsmentyä koskemaan lähinnä tuntematonta henkilöä, jonka voidaan epäillä olevan etsintäkuulutettu tai jota muutoin on tarpeen kuulustella tai kuulla poliisille kuuluvan tehtävän suorittamiseksi tai johon voidaan kohdistaa poliisilaissa tarkoitettuja toimia.

Hallintovaliokunnan mietinnössä (HaVM 20/1994 vp) todetaan, että poliisilakiehdotuksen 10 §:stä ja sen perustelusta ilmenee, että henkilöllisyyden selvittämiseen voidaan ryhtyä vain, jos se on tarpeen konkreettisen ja yksilöidyn virkatehtävän hoitamiseksi. Poliisi ei siten saa tarpeettomasti vaatia henkilötietoja keneltä tahansa.

Arvioitavanani on siten, onko poliisilla ollut kyseisen valvontaoperaation suorittamiseksi tarpeen selvittää A:n henkilötietoja ja onko hänen henkilötietojensa tiedustelemiseen ollut perusteltu syy.

Selvityksestä ilmenee, että poliisi on pyrkinyt Espoon Leppävaaran Läkkitorilla kohdistamaan toimenpiteensä nimenomaan niihin henkilöihin, joihin oli kohdistettavissa huumausainerikosepäily. Selvityksessä todetaan, että Y ja Z olivat saaneet tehtäväkseen suorittaa erityisesti poliisilain 30 §:n mukaista tarkkailua entuudestaan tuntemiinsa henkilöihin, jotka ovat olleet poliisin kanssa tekemisissä aiempien huumausainerikosten vuoksi. Selvityksestä käy myös ilmi, että A on ollut aiemmin tekemisissä poliisin kanssa huumausaineisiin liittyen ja alueella liikkunut naishenkilö oli poliisin mukaan muistuttanut poliisin tuntemaa A:ta.

Selvityksestä ilmenee, että poliisilla on ollut perusteltu syy epäillä alueella tapahtuneen huumausainerikoksia. Kun otetaan lisäksi huomioon, että kysymyksessä oli epäily vakavista rikoksista, ei päätöstä valvontaoperaation suorittamisesta voida käsitykseni mukaan pitää lainvastaisena tai virheellisenä.

Se, että kaikkien alueella olleiden henkilöiden henkilöllisyyttä ei selvitetty, osoittaa jonkinlaista valintaa käytetyn, joten ei voitane sanoa, että A:n henkilöllisyyden selvittäminen olisi perustunut puhtaasti satunnaisuuteen tai mielivaltaan.

Totean kuitenkin, että pelkästään A:n oleskelu sellaisella alueella, jossa käytetään huumausaineita, ei sellaisenaan ole riittävä peruste epäillä häntä huumausainerikoksesta, mikäli ei ole olemassa minkäänlaisia yksilöitävissä olevia konkreettisia tosiseikkoja esimerkiksi siitä, että

henkilö olisi tilanteessa käyttänyt tai tulisi mahdollisesti käyttämään tai muutoin hankkimaan itselleen huumausaineita.

Poliisilain 30 §:n mukaan poliisimiehellä on oikeus rikollisen toiminnan estämiseksi tai keskeyttämiseksi tarkkailla muualla kuin asunnossa olevaa henkilöä, jos tämän käyttäytymisen perusteella tai muutoin on syytä epäillä hänen syyllistyvän rikokseen. Tarkkailua saadaan 1 momentissa säädetyssä tarkoituksessa kohdistaa lisäksi sellaiseen kotirauhan piirin ulkopuolella olevaan henkilöön, jonka on perusteltua syytä epäillä myötävaikuttavan rikokseen, josta säädetty ankarin rangaistus on enemmän kuin kuusi kuukautta vankeutta.

Tarkkailun edellytykset ovat mielestäni valvontaoperaatiossa täyttyneet. En myöskään pidä lainvastaisena sitä, että poliisi oli operaatiossaan kohdistanut tarkkailua poliisin entuudestaan tuntemiin henkilöihin, jotka olivat olleet poliisin kanssa tekemisissä aiemmin huumausainerikosten vuoksi.

Sen sijaan en katso, että poliisilla olisi pelkästään A:n aikaisemman toiminnan perusteella ollut oikeutta kohdistaa häneen huumausainerikosepäilyä tai ollut poliisilain 10 §:n edellyttämää perusteltua syytä henkilötietojen tiedustelemiseen. Mikäli näin olisi ollut, niin tämä tarkoittaisi käytännössä sitä, että poliisilla olisi syytä epäillä henkilöä rikoksesta pelkästään sillä perusteella, että henkilö on aiemmin syyllistynyt rikolliseen tekoon. Pahimmillaan ja yleistäen tällainen käytäntö johtaisi siihen, että mahdollisesti rikollisen menneisyyden omaavat henkilöt joutuisivat jatkuvasti poliisin toimenpiteiden kohteeksi. Katson tältä osin tarpeelliseksi korostaa, että esimerkiksi henkilökohtaisen vapauden ja koskemattomuuden perustuslaissa taattu ja laissa tarkemmin osoitettu suoja kuuluu myös henkilöille, jotka ovat poliisin tuntemia.

Poliisi ei ole esittänyt mitään perusteltua syytä A:n henkilöllisyyden tiedustelemiseen. Selvityksessä on mainittu ainoastaan, että henkilöitä ei tunnistettu varmuudella. "Päätimme kysyä keitä henkilöt ovat, kun he tulevat ulos kaupasta." Korostan, että poliisilain 10 §:n mukaisen henkilöllisyyden selvittämiseen voidaan ryhtyä vain, jos se on tarpeen konkreettisen ja yksilöidyn virkatehtävän hoitamiseksi. Poliisi ei siten saa tarpeettomasti vaatia henkilötietoja keneltä tahansa (katso HaVM 20/1994 vp). Kärjistetysti voisi sanoa, että tässä tapauksessa poliisi on pyrkinyt varmistamaan A:n henkilöllisyyden, jotta heillä olisi syytä ryhtyä epäilemään häntä rikoksesta.

Katson tässä tapauksessa riittäväksi kiinnittää vastaisen varalle vanhempi konstaapeli Y:n ja vanhempi konstaapeli Z:n huomiota poliisilain 10 §:n mukaisen henkilöllisyyden selvittämisen edellytyksiin. Perustelen tätä toimenpidettäni sillä, että poliisilain 10 §:n henkilöllisyyden selvittämistä koskeva säännös antaa epätasällisyytensä vuoksi sitä soveltavalle virkamiehelle joka tapauksessa suhteellisen paljon harkintavaltaa ja käytännön tilanteessa päätökset toimenpiteistä on tehtävä useinkin kiireesti. Lähetän tämän päätökseni tiedoksi myös muille asiaan osallisille poliisimiehille saattaakseni heidän tietoonsa edellä lausumani.

3.2 Henkilöntarkastus

3.2.1 Oikeusohjeet

Perustuslain 7 §:n 1 momentin mukaan jokaisella on oikeus muun muassa henkilökohtaiseen koskemattomuuteen, johon ei pykälän 3 momentin mukaan saa puuttua mielivaltaisesti eikä ilman laissa säädettyä perustetta.

Pakkokeinolain 5 luvun 9 §:n mukaan henkilöntarkastus on henkilöön kohdistuva etsintä sen tutkimiseksi, mitä tarkastettavalla on vaatteissaan tai muutoin yllään.

Pakkokeinolain 5 luvun 10 §:ssä säädetään henkilöntarkastuksen edellytyksistä:

"Sille, jota on syytä epäillä

- 1) rikoksesta, josta säädetty ankarin rangaistus on vähintään kuusi kuukautta vankeutta,
- 2) lievistä pahoinpitelystä,
- 3) näpistyksestä, lievästä kavalluksesta, lievästä luvottomasta käytöstä, lievästä moottorikulkuneuvon käyttövar-kaudesta, murtovälineen hallussapidosta,
- 4) lievästä vahingonteosta tai
- 5) lievästä petoksesta,

saadaan tehdä henkilöntarkastus takavarikoitavan taikka väliaikaiseen hukkaamiskieltoon tai vakuustakavarik-koon pantavan esineen tai omaisuuden löytämiseksi tai muutoin sellaisen seikan tutkimiseksi, jolla voi olla merki-tystä rikoksen selvittämisessä.

Se, jota ei ole syytä epäillä rikoksesta, saadaan tarkastaa vain, jos erittäin pätevin perustein voidaan olettaa, että tarkastuksessa saatetaan löytää takavarikoitava taikka väliaikaiseen hukkaamiskieltoon tai vakuustakavarikkoon pantava esine tai omaisuus taikka muutoin saada selvitystä rikoksesta."

Pakkokeinolain 7 luvun 1 a §:n mukaan pakkokeinolaissa tarkoitettuja pakkokeinoja saadaan käyttää vain, jos pakkokeinon käyttöä voidaan pitää puolustettavana ottaen huomioon tutkitta-vana olevan rikoksen törkeys, rikoksen selvittämisen tärkeys sekä rikoksesta epäillylle tai muil-le pakkokeinon käytöstä aiheutuva oikeuksien loukkaus ja muut asiaan vaikuttavat seikat (ns. suhteellisuusperiaate).

3.2.2

Oikeudellinen arviointi

Perustuslain 7 § antaa muun muassa henkilökohtaiselle koskemattomuudelle erityisen suojan. Tällä seikalla on käsitykseni mukaan merkitystä arvioitaessa ja verrattaessa esitutinnan aloit-tamisen perusteena olevaa syytä epäillä -kynnystä ja sellaisten henkilön koskemattomuuteen puuttuvien pakkokeinojen käyttöä, joiden edellytyksenä on "syytä epäillä".

Hallituksen esityksessä HE 22/1994 vp todettiin pakkokeinolain suhteellisuusperiaatteella tar-koitettavan sitä, että tiettyä pakkokeinoa saa käyttää vain, jos sen käytöllä saavutettava etu tai tavoiteltu päämäärä on järkevässä suhteessa pakkokeinon aiheuttamiin haittoihin tai vastak-kaisiin etuihin. Edelleen hallituksen esityksessä lausutaan, että pakkokeinon käytön kokonais-harkinnassa nimenomaista huomiota on kiinnitettävä myös rikoksen vakavuuteen ja siihen yksityiselämän loukkaukseen, joka seuraa pakkokeinon käytöstä. Poliisilain 2 §:n 2 momentis-sa suhteellisuusperiaate käy ilmi siitä, että toimenpiteiden on oltava perusteltuja suhteessa tehtävän tärkeyteen ja kiireellisyyteen sekä tilanteen kokonaisarviointiin vaikuttaviin seikkoihin.

Selvityksestä ilmenee, että välittömästi sen jälkeen kun konstaapelit Y ja Z olivat esittäytyneet oli A alkanut käyttäytymään kiihtyneesti tavalla, joka muistuttaa huumausaineita käyttäneen henkilön käyttäytymistä. Tällöin poliisimiehille tuli epäily huumausaineen käyttörikokseen syyllistymisestä. Poliisimiehet päättivät tehdä A:lle henkilöntarkastuksen mahdollisten huuma-usaineiden tai huumeiden käyttövälineiden löytämiseksi.

Saaduissa selvityksissä on korostettu sitä, että henkilöntarkastuksen perusteena oli A:n käytös, jota poliisimiehet ovat kuvanneet kovaääniseksi, kiihtyneeksi, nopealiikkeiseksi ja ärtyneeksi.

Mielestäni tarkastustoimenpiteen kohteeksi joutuneen hermostunut ja ärtynyt käyttäytyminen ei välttämättä johdu henkilön mahdollisesta syyllistymisestä huumausainerikokseen, vaan se voi johtua kuten A on kantelussaan esittänyt myös muista syistä ja siitä, että henkilö on esimerkiksi, kuten tässäkin tapauksessa kokenut tullessa poliisin toimenpiteiden kohteeksi ilman laillista perustetta.

Poliisimiehellä on kuitenkin kokemusperäistä tietoa ja ammattitaitoa arvioida käyttäytymisen merkitystä, jota jälkikäteisessä laillisuusvalvonnassa on pelkästään asiakirjojen perusteella vaikea näyttönä punnita. Virkamiesten ja A:n kertomukset ovat myös osittain ristiriitaisia.

Etelä-Suomen lääninhallituksen poliisiosasto on A:n käyttäytymisen lisäksi lausunnossaan viitannut tutkintailmoitukseen 60101/R/2598/05 ja katsonut, että vaikka esitutkintalain 7 §:stä ilmenevän syyttömyysolettaman vastaisesti aikaisempaa rikollisuutta ei tule sellaisenaan pitää perusteena epäillä henkilön syyllistyneen rikokseen, poliisilla on asiakirjaselvityksen perusteella ollut muutoinkin syytä epäillä A:n syyllistyneen huumausainerikokseen.

Tältä osin katson aiheelliseksi todeta, että poliisin toimenpiteenä olevan henkilön entisyydellä voi olla suurikin merkitys pakkokeinojen käytön sekä erityisesti työturvallisuuden näkökulmasta perusteltuna, mutta entisyyttä ei tulisi, kuten jo jaksossa 3.1 olen todennut, itsessään pitää perusteena poliisin henkilöön kohdistamille toimenpiteille.

Tässä tapauksessa poliisilla on ollut tiedossaan näyttöarvoltaan sinänsä melko vähäisiä A:han kohdistuvaa rikosepäilyä tukevia seikkoja, joista konkreettisin on ollut poliisin tekemä havainto A:n "epäilyttävästä" käyttäytymisestä.

Saaduista selvityksistä ilmenevien tietojen perusteella katson kysymyksessä olevan selvästi-kin rajatapaus sen suhteen, oliko poliisilla alkutilanteessa tosiasiaa riittäviä konkreettisia epäilyjä A:n syyllistymisestä rikokseen. Tilannetta kokonaisuutena arvioidessani katson kuitenkin, että poliisi ei ole ylittänyt sille kuuluvaa harkintavaltaa, kun se on katsonut esitutkintalain edellyttämän syytä epäillä -kynnyksen ylittyneen. Näin ollen en katso poliisin menetelleen asiassa lainvastaisesti.

3.3

Voiman käyttö ja poliisin käyttäytyminen

Katson heti aluksi aiheelliseksi korostaa, että pakkokeinojen jälkikäteinen oikeellisuuden arviointi on tehtävä pitäen mielessä, että pakkokeinoista päätettäessä tiedossa olleet seikat ovat saattaneet olla varsin erilaiset kuin asiaa jälkikäteen arvioitaessa.

Konstaapeli Z:n selvityksen mukaan A oli huutanut ja huitonut käsillä. Tästä syystä poliisi oli ottanut A:ta käsivarresta ja kädestä kiinni ja kehottanut A:ta rauhoittumaan. Tällöin A oli riuh-
toen yrittänyt päästä irti poliisin otteesta ja häntä oli jouduttu pitämään hallintaotteella aloillaan. Konstaapeli Y:n päästettyä A:n kädestä irti oli A vapaalla kädellä "huitaissut" poliisia osuen Y:tä kerran kasvoihin. Poliisimiehet olivat laittaneet A:lle käsiraudat tilanteen rauhoittamiseksi.

Tämän jälkeen poliisi käveli A:n kanssa poliisiautolle ja antoi hänelle tiedoksi rangaistusvaatimuksen haitanteosta virkamiehelle.

Koväänisesti kaikkien muiden läsnäolijoiden kuullen kysynyt häneltä "mitä huumeita olette nauttineet". A koki tilanteen nöyryyttävänä.

3.3.1

Kahlitseminen

Poliisilain 27 §:ssä säädetään poliisimiehen voimakeinojen käytöstä. Poliisimiehellä on virkatehtävää suorittaessaan oikeus muun muassa vastarinnan murtamiseksi ja kiinniottamisen toimittamiseksi käyttää sellaisia tarpeellisia voimakeinoja, joita voidaan pitää puolustettavina. Voimakeinojen puolustettavuutta arvioitaessa on otettava huomioon tehtävän tärkeys ja kiireellisyys, vastarinnan vaarallisuus, käytettävissä olevat voimavarat sekä muut tilanteen kokonaisarvosteluun vaikuttavat seikat.

Poliisimiehen voimakeinojen käyttöä ohjaavat myös poliisilain 2 §:ssä säädetyt poliisin toiminnan yleiset periaatteet. Poliisin on toimittava asiallisesti ja puolueettomasti sekä sovinnollisuutta edistäen (1 momentti). Poliisin toimenpiteet on suoritettava aiheuttamatta suurempaa vahinkoa tai haittaa kuin on välttämätöntä tehtävän suorittamiseksi. Toimenpiteiden on oltava perusteltuja suhteessa tehtävän tärkeyteen ja kiireellisyysyteen sekä tilanteen kokonaisarviointiin vaikuttaviin seikkoihin (2 momentti). Poliisin tulee ensisijaisesti neuvoin, kehotuksin ja käskyin pyrkiä ylläpitämään yleistä järjestystä ja turvallisuutta. Poliisi ei saa puuttua kenenkään oikeuksiin enempää kuin poliisin tehtävän suorittamiseksi on tarpeen (3 momentti).

Käsirautoja voidaan käyttää silloin, kun niiden käyttö on virkatehtävän suorittamiseksi perusteltua ja puolustettavaa. Kahlitsemista ei tule käyttää enempää kuin se on tarpeellista. Käytettävissäni olevan aineiston perusteella katson, että käsirautojen käytölle on – poliisin havainnot A:n käyttäytymisestä huomioon ottaen – ollut tässä tapauksessa perusteltu syy.

Totean lisäksi, että kysymys voimakeinojen oikeasuhtaisuudesta tehtävään nähden on ääni jossakin määrin tulkinnanvarainen, koska poliisilain 27 § jättää yksittäistapauksessa poliisimiehelle jonkin verran harkinnanvaraa eikä poliisin keinovalintaan vaikuttaneita seikkoja ole jälkikäteen edes mahdollista yksityiskohtaisesti selvittää ja arvioida. Käytettävissäni olevan aineiston perusteella asiassa ei ole ilmennyt aihetta epäillä, että poliisi olisi käyttänyt sellaisia voimakeinoja, jotka eivät jälkikäteen olisi puolustettavissa.

3.3.2

Poliisin käyttäytyminen

Siltä osin kuin kantelussa esitettiin väite poliisin epäasiallisesti katsotusta kielenkäytöstä ja asioiden selvittelystä julkisella paikalla, totean seuraavan.

Valtion virkamieslain 14 §:n 2 momentin mukaan virkamiehen on käyttäydyttävä asemansa ja tehtäviensä edellyttämällä tavalla.

Poliisilain 9 c §:n mukaan poliisimiehen on virassa ja yksityiselämässään käyttäydyttävä siten, ettei hänen käyttäytymisensä ole omiaan vaarantamaan luottamusta poliisille kuuluvien tehtä-

vien asianmukaiseen hoitoon. Arvioitaessa poliisimiehen käyttäytymistä otetaan huomioon myös hänen asemansa ja tehtävänsä poliisihallinnossa.

Poliisimiehen käyttäytymiselle on lainsäädännössämme edellä kuvatuin tavoin asetettu korkeat vaatimukset. Yksittäiselle poliisimiehelle tämä merkitsee sitä, että hänen on muistettava käyttäytyä asiallisella, luottamusta herättävällä tavalla, sillä poliisimiehen itsestään antama kuva välittyy yleensä kansalaisen silmissä koko poliisikuntaa koskevaksi. Sellaisetkin kärjistyksiset ja sananvalinnat, jotka vielä voitaisiin keskivertokansalaiselle sallia, eivät välttämättä sovi poliisimiehen virkatehtävässään esittämiksi. Sanankäyttö voi toki olla elävää ja värikästäkin olematta silti epäasiallista.

Poliisi on selvityksessään kiistänyt puhutelleensa A:ta epäasiallisesti. Läninhallituksen poliisiosasto on katsonut A:n omalla käyttäytymisellään kiinnittäneen ympärillä olevien ihmisten huomiota ja viivytäneen "riehumisellaan" asian hienotunteista selvittämistä sivummalla poliisi-autossa.

Kantelun johdosta hankittu selvitys on tapahtumien osalta ristiriidassa kantelussa kerrotun kanssa. Näin ollen en voi päätyä muuhun lopputulokseen kuin että väite poliisin epäasiallisesta käyttäytymisestä ja A:n nöyryyttämisestä julkisella paikalla jää näyttämättä toteen.

4

TOIMENPITEET

Saatan edellä kohdassa 3.1 esittämäni käsityksen poliisilain 10 §:n mukaisen henkilöllisyyden selvittämisen edellytyksistä Espoon kihlakunnan poliisilaitoksen vanhempi konstaapeli Y:n ja liikkuvan poliisin Helsingin yksikön vanhempi konstaapeli Z:n tietoon. Tässä tarkoituksessa lähetän heille jäljennöksen tästä päätöksestäni.

Lähetän tämän päätökseni tiedoksi Etelä-Suomen lääninhallitukselle ja Espoon kihlakunnan poliisilaitokselle.

